

**Agustí
Ensesa
Bonet**
Escola de
Tastavins
del Gironès

El vi Raimat

Cabernet Sauvignon 2007

El vi negre Raimat, elaborat amb la varietat Cabernet Sauvignon, ens presenta en aquesta collita 2007 un concepte molt allunyat del model tradicional al qual ens tenia acostumats. Els endlegs de la firma han aconseguit elaborar un vi modern, molt d'acord amb els gustos actuals. Així, presenta menys astrigència i agressivitat, amb aromes i sabors més suaus. De color roig intens, amb matisos vio-

lacis. Potencial aromàtic alt, amb notes de fruita roja com la cirera madura, grosella, vainilla i xocolata. En boca, tanins avellutats, sense sensació de sequedat. Persistent, saborós i carnos. Un gran vi per gaudir-lo sol, per assaborir una autèntica Cabernet Sauvignon domada i persistent. Fa un bon maridatge amb un filet de bou amb salsa de moixernons. Preu aproximat: 10 euros.

El celler elaborador: Raimat està situat a la finca del mateix nom a la província de Lleida, dins de la Denominació d'Origen Costers del Segre, de la qual en van ser fundadors. Pertany actualment al grup Codorniu. L'any 1978 va veure la llum la primera collita d'aquest tipus de raïm que ara ens presenta modern i atractiu. Per a més informació: www.raimat.es i www.girovi.cat.

Col·leccionisme

Figuretes d'ivori

Els col·leccionistes d'aquestes peces, que sovint tenen un valor econòmic molt alt, s'hi dediquen sobretot per la seva plasticitat

**Xavier
Romero**

En aquests darrers temps, quan la crisi econòmica afecta diverses capes de la societat, i quan hi ha qui ha de recórrer a vendre patrimoni basat en béns tangibles relacionats amb els metalls nobles, pedres precioses, i d'altres, les cases de compravenda i les de subhastes sembla que estan vivint una bona època, amb un nivell de transaccions com poques vegades en els últims anys s'havia vist. Pel que fa al col·leccionisme d'obres d'art, de peces prohibitives i d'articles antics i rars, és evident que s'allunya de les possibilitats del gran públic, que té això sí, al seu abast l'altre col·leccionisme, el que anomenem popular, majoritàriament relacionat amb el paper imprès.

Però altres objectes confeccionats en minerals semipreciosos, en ceràmica, en metall, en fusta, entre d'altres, poden aplegar la triple atracció: col·leccionisme, ornamentació i inversió. Aquest podria ser el cas de l'ivori, aquests dies el present en nombroses subhastes a través de relleus, escultures, gravats, conjunts, jocs d'escacs i altres tècniques, amb una antiguitat en alguns casos que es remunta fins al segle XVI. Hi ha peces per a tots els gustos i butxaques, essent les més populars i barates aquelles anomenades «netsuques», de petit format i amb motius orientals.

El col·leccionisme de figuretes d'ivori entra de ple en el terreny de l'ornamentació. Es podria afirmar que la gent aficionada ho fa per la seva bellesa plàstica més que per una altra cosa; per estar confeccionades en una base noble, i per gaudir d'una qualitat artística força evident. Malgrat la vigilància i la persecució per part de determinats països africans dels caçadors furtius d'elefants, que han arribat com és el cas de Kenya a cremar públicament tones d'ullals agafades als depredadors humans, el cert és que el comerç d'aquest material encara és vigent, especialment a l'Extrem Orient, on els petits voris han arribat en èpoques a ser objectes indispensables a l'hora de vestir, i de ser substituïts de les joies més cares.

D'altra banda, l'ivori és mundialment apreciat

per la seva bellesa i ductibilitat. De fet, totes les civilitzacions antigues, fenícies, grecs, egipcis, romans, bizantins..., el van tenir ben present. Els ullals dels elefants poden medir fins a dos metres, i la part més valuosa és la que va des del centre a la punta de la peça, per ser més compacta i sòlida, mentre que el tram anterior és buit. En mans d'artistes experts, l'ivori es pot convertir en les més inversemblants figures, i n'hi ha que són policromades i pintades, per ressaltar la seva plasticitat.

Petites figures, de pocs centímetres i consegüent preu assequible, es poden trobar en comerços especialitzats en el col·leccionisme en general. Ja en altres nivells, a les cases de subhastes es pot aspirar a adquirir obres d'un major volum, laboriositat i antiguitat. Encara no fa pas gaire anys que objectes relativament comuns i d'utilitat diària fets amb ivori, com ara les boles de billar, els obrecartes, les pintes, els botons i d'altres, ens eren ben familiars. Com ha passat amb altres matèries primeres, com la fusta, el metall o el suro, els productes plàstics han pres el relleu de manera inexorable als materials més naturals i de tota la vida.

Gironins del segle XIX

Joan Mon Bascós

Quan va veure Tarradellas al balcó, aclamat per la gentada, va recordar el seu germà. Quants, com ell, ploraven amb llàgrimes dels que ja no hi eren?

Joan Mon Bascós va néixer a Santa Coloma de Farners el 1868 i va estudiar Dret a la Universitat de Barcelona. Quan tenia 28 anys va obrir despatx a la capital catalana i de mica en mica es va anar forjant un prestigi més que rellevant. Mon Bascós era un home de profundes conviccions catalanistes i catòliques. Això va fer que formés part de la Unió Catalanista, primer, i de la Lliga de Catalunya més tard. A més era membre de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. Així mateix va col·laborar amb la periòdic *La Renaixença* en diverses ocasions.

Joan Mon Bascós va morir el 1919 quan tenia 51 anys. A partir d'aquell moment, el seu nebot, Joan Mon Pascual, es va fer càrrec del bufet. També colomenc d'origen, havia nascut el 1892. Des dels seus temps d'universitari havia demostrat una enorme capacitat de treball. Es va llicenciar en Dret i en Filosofia i Lletres; i el 1916 va doctorar-se en Dret i Ciències Socials. Seguint el tarannà catalanista del seu oncle, es preocupà per qüestions del dret català i va esmerçar molts esforços en la seva codificació, juntament amb Guillem M. de Brocà i Francesc de P. Maspons i Anglès, tots ells juristes de renom. Pel que fa a Mon Pascual, va publicar diversos assajos sobre la successió de béns, com ara *Heretaments prelatius* i *El heradamiento universal*. No obstant això, durant el franquisme va decantar-se més cap a qüestions vinculades al dret laboral, com ho demostra el fet que el 1957 va editar *Legislación de accidentes del trabajo* i l'any següent *La nueva legislación de procedimiento laboral*. És més que possible que aquest canvi d'orientació professional fos causat per la repressió de la dictadura, que ell va poder viure molt directament, ja que el seu germà, Lluís Mon Pascual, fou afusellat el 1939. Com explica l'historiador Josep Clara a *Girona 1939: quatre sentències de mort*, les raons d'aquesta execució eren inconsistents. Se l'acusava de rebel·lió militar pel sol fet d'haver estat alcalde de Santa Coloma en temps de la guerra i haver militat a Esquerra Republicana. Va ser una de les condemnes a mort que més va colpir la societat de l'època.

Josep Mon Pascual va morir quaranta anys més tard que el seu germà, el 1979; l'any que Catalunya va recuperar l'autonomia perduda quatre dècades abans per la força de les armes.

**Xavier
Carmaniu
Mainadé**
Historiador
i periodista